

Нови стражари се присъединихъ къмъ нея, когато заминахъ край другъ единъ участъкъ.

Въ * * * ска улица Беровичъ застава прѣдъ една вратня, при която бѣ запалени вече фенеря.

— Тука е.

— Въ тая къща?

— Да, той живѣй въ лѣвата стая, на втория катъ, съ спустнатитѣ завѣси на прозорцитѣ; вий безъ друго ще го намѣрите вътрѣ, защото свѣти. Добра сполука, азъ изпълнихъ длъжността си, сега вие изпълнете вашата. Сбогомъ!

И Беровичъ отмина бързо.

Градоначалникътъ постави караулъ на портата отъ двама души, а съ останитѣ си хора се покачи по стълбата, която водеше въ стаята на прѣстѣпника.

Той се спрѣ прѣдъ вратата ѝ, побутна, но тя бѣше заключена извътрѣ. Той извика:

— Въ името на закона отворете!

Вратата се отвори.

Въ стаята, прѣтрупана съ книжа и вѣстници, стоеше единъ момъкъ.

— А! извинете, господинъ Пандиковъ! извика очуденъ градоначалникътъ, като позна въ него редактора на *Народенъ Бранителъ*.

— Какво желаете? попита редактора, сжщо зачуденъ отъ присѣтствието на толкова стражари прѣдъ вратата му.

— Една грѣшка съ къщата, — каза градоначалника смутенъ, и слѣдъ нѣколко нови извинения за обезпокояването, отгетли се позорно съ контрашайката си и я отпрати назадъ.